

Ἐτι τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐν δικαστήματι πολλῶν ἐτῶν διαπράττει, κατορθοῦται διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐντὸς ἡμισείας ἢ μιᾶς ἡμέρας τῆ ἐπιπευργείας καθαρῶ ὀξυωμένου ὀξυγόνου ἐπὶ τοῦ θερμοῦ ξύλου. Αἱ σάνιδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τίθενται εἰς σιδηροῦν ἀγγεῖον οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀπτωνται ἀλλήλων, ἵνα ὅλη ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν περιβάλληται ὑπὸ τῶν ἀερίων. Ἐν τῷ ἀγγεῖῳ τούτῳ ἐκτίθενται κατὰ πρῶτον ἐπὶ 12 ὥρας εἰς τὴν ἐπιπευργίαν θερμοῦ ἀέρος πρὸς ἀποδίωξιν τῆς ὑγρασίας, μετὰ ταῦτα τὸ ἀγγεῖον κλείεται, θερμαίνεται πάλιν καὶ ἐξαντλεῖται ὁ ἀήρ. Τὸ οὕτω κενωθὲν ἀγγεῖον πληροῦται τότε δι' ὀξυγόνου, ὅπερ δι' ἠλεκτρικῶν σπινθήρων ὀξωνοῦται· οἱ σπινθήρες οὗτοι ἐκπηδῶσι διαρκῶς μεταξὺ δύο ἀκίδων ἐκ πλατίνης, αἵτινες σχηματίζουσι τοὺς πάλους δύο νημάτων ἐντὸς ὑαλίνων σωλήνων εἰς τὸ ἀγγεῖον εἰσαγομένῳ. Τὸ οὕτω κατασκευαζόμενον ὀξυωμένον ὀξυγόνον μετὰ τοσαύτης δυνάμεως ἐπιπευργεῖ ἐπὶ τοῦ θερμοῦ ξύλου, ὥστε εἰς 12—24 ὥρας καταστρέφει ὀλοτελῶς πάσας τὰς ρητινώδεις, ἐλαϊώδεις καὶ λοιπὰς οὐσίας τὰς ἐμποδιζούσας τὴν εὐχηρίαν τοῦ ξύλου.

Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη κρῆται νὰ θεωρηθῆ ὡς μεγάλη πρόοδος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μουσικῶν ὄργανων, διότι διὰ τῆς μεθόδου ταύτης οὐ μόνον βάρβιτοι καὶ τετράχορδα, ἀλλὰ καὶ ἀξιόλογα κλειδοκύμβαλα δύνανται νὰ κατασκευασθῶσι.

Ἐν Μονάχῳ τῇ 12 Ἰουνίου 1882 I. Π. Π.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γνωστὴ εἶνε ἡ φαλακρότης τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ σιδηροῦς ἀρχιγραμματεὺς αἰσθάνεται ἰδιαιτέρην συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἔχοντας, ὡς αὐτὸς, ψιλὸν τὸ κρανίον, οὗ καὶ προτιμᾷ διὰ τὴν ἄμεσον ὑπερσίαν του. Ἐσχάτως εἰς τινα ἐρωτήσαντα αὐτὸν τὴν αἰτίαν τούτου, ὁ πρίγκιψ ἀπεκρίθη·

— Αὐτὸ τὸ κάμνω πρῶτον διότι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος φαλακρὸς, καὶ ἔπειτα διότι μὲ τοιοῦτους ὑπαλλήλους δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πιασθῶμεν ποτὲ ἀπ' τὰ μαλλιά.

* *

Ἐπίσης ἡ ἀγγλικὴ ἰατρικὴ ἀβερνέθης ἐξ οὐδενὸς ἄλλου πράγματος ἠνωχλεῖτο τόσον, ὅσον ἀπὸ ἀσθενῆ, ὅστις τῷ ἔλεγε τὴν ἀσθενείαν του διὰ πολλῶν λόγων. Ἡμέραν τινα γυνὴ τις, ἥτις ἐγνώριζε πόσον ὁ ἰατρὸς ἠγάπα τὴν λακωνικότητα, καεῖσα εἰς τὴν χεῖρα, προσῆλθεν εἰς τὸν Ἀβερνέθην, ζητοῦσα θεραπείαν. «Ἄμα παρουσιασθεῖσα, τῷ ἐπέδειξε τὴν χεῖρα λέγουσα· —Καύσιμον». —Κατάπλασμα», ἀπαντᾷ αὐθωρὲ ὁ ἰατρὸς. Τὴν ἐπιούσαν πάλιν ἐλθοῦσα εἰς τὸν ἰατρὸν λέγει αὐτῷ· —Καλλίτερα». —Ἐξακολουθεῖ τὸ κατάπλασμα». Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, τῆς χεῖρός της θεραπευθεῖσης, ἡ γυνὴ ἔρχεται πρὸς τὸν ἰατρὸν διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἀποτεινομένη πρὸς αὐτὸν λέ-

γει· —Ἰατρὲύθην· πόσα διὰ τὴν θεραπείαν;» —Τίποτε», ἀπεκρίθη κατευχαριστημένος ὁ ἰατρὸς· «εἴσθε ἡ πλέον ἀξίεραστός κυρία ἐξ ὅσων ποτὲ εἶδα».

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Δύνασαι νὰ εἶσαι μέγας ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἐὰν μὴδέποτε θελήσῃς νὰ ἐξευτελισθῆς. Εἶνε τι ὑψηλὸν θέλημα ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἀγωνίζεται καὶ ὑποφέρει βαδίζων πρὸς ἕνα εὐγενῆ σκοπὸν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τῷ σπουδαίῳ γερμανικῷ περιοδικῷ συγγράμματι «Unsere Zeit» ἐδημοσιεῖθη ἀξιόλογος διατριβὴ περὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἐν ἣ ἡ πρὸς ἄλλοις ἀναγινώσκονται τάδε· «Λόγιος Ἀγγλος, ἐπιχειρήσας εἰς Χάρτς τῆς Γερμανίας ὀδοιπορίαν, ἀνέβαινε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἄνευ διακοπῆς, ἄνευ ἀνάσεως καὶ ἄνευ ἀπολαύσεως σιτιῶν ἢ ποτῶν. Τελευταῖον ἀπηύδησε τοσοῦτον, ὥστε οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ γερμανιστί, ἐνῶ τέως ἐλάλει τὴν γερμανικὴν εὐχερῶς καὶ ἀπταιστώς· τὴν μητρικὴν ὁμῶς γλῶσσάν του δὲν ἐλησμόνησε τὸ παράπαν. Ἀφοῦ ἀνεπαύθη καὶ ἐκορέσθη τρώγων καὶ πίνων, ἠδυνήθη πάλιν νὰ ὀμιλήσῃ γερμανιστί ὡς πρότερον. Ἐπὶ τῶν ὀργανικῶν τοῦ ἐγκεφάλου νοσημάτων παρετηρήθη, ὅτι ἄνθρωποι, πλείους γλώσσας λαλοῦντες, ἐλησμόνησαν μίαν τούτων κατὰ τὸν χρόνον τοῦ νοσήματος. Ἐν ἄλλαις περιπτώσεσιν ἀπώλετο ἡ ἰκανότης τοῦ γράφειν ἢ τοῦ ἀναγινώσκειν».

Κατ' αὐτὰς ἐτελέσθη ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως ὡς μέλους αὐτῆς, τοῦ Cherbuliez, ἐνὸς τῶν ἐπιφανεστάτων λογογράφων τῆς Γαλλίας, ἀντικαθιστῶντος τὸν προαποβιώσαντα Dufaure. Καὶ ὁ μὲν νέος ἀκαδημαῖκός ἀπήγγειλεν, ὡς ἔθος, λόγον πανηγυρικὸν ὑπὲρ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ, ὁ δὲ Ρενάν ἀπήντησεν, ἐξηγῶν τοὺς λόγους, οἵτινες ἔπεισαν τοὺς ἀκαδημαῖκούς ὅπως ἐν τοῖς μέλεσι τῆς Ἀκαδημίας τάξωσι καὶ τὸν ἐγκαθιδρυσόμενον. Ἄλλ' ἡ τελετὴ αὕτη παρέσχεν ἀφορμὴν, ὅπως ὁ Τύπος ἀναμνησθῆ τοῦ ἀποβιώσαντος σοφοῦ νομομαθοῦς καὶ ὡς πολιτικοῦ διακρίθéntος Δυφῶρ, ἀναγράφῃ δὲ πολλὰ ἐκ τῶν τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπεισοδίων, χαρακτηριστικὰ τοῦ ἥθους τοῦ ἀνδρός. Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων παρατίθμεν ἐνταῦθα δύο, εὐχόμενοι, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς διδάγματα τοῖς παρ' ἡμῖν παρὰλληλον τῷ Δυφῶρ κατέχουσι θέσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Πρῶτον. Ἐν τινι συνεδριάσει τῆς γαλλικῆς Βουλῆς, θορυβωδестаτῆ καὶ θεαλλῶδει, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τοῦ λόγου, ἦν δὲ ὑπουργὸς τότε, ὁ Δυφῶρ ἐξήνεγκε λόγους κατὰ τινας ἐκ τῶν τῆς Ἀντιπολιτευσεως, ὑπαινηγμῶς ἐνέχοντας, οὐχὶ τόσῳ κολακευτικῶς τῇ ὑπολήψει ἐντίμου ἀνδρός. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς